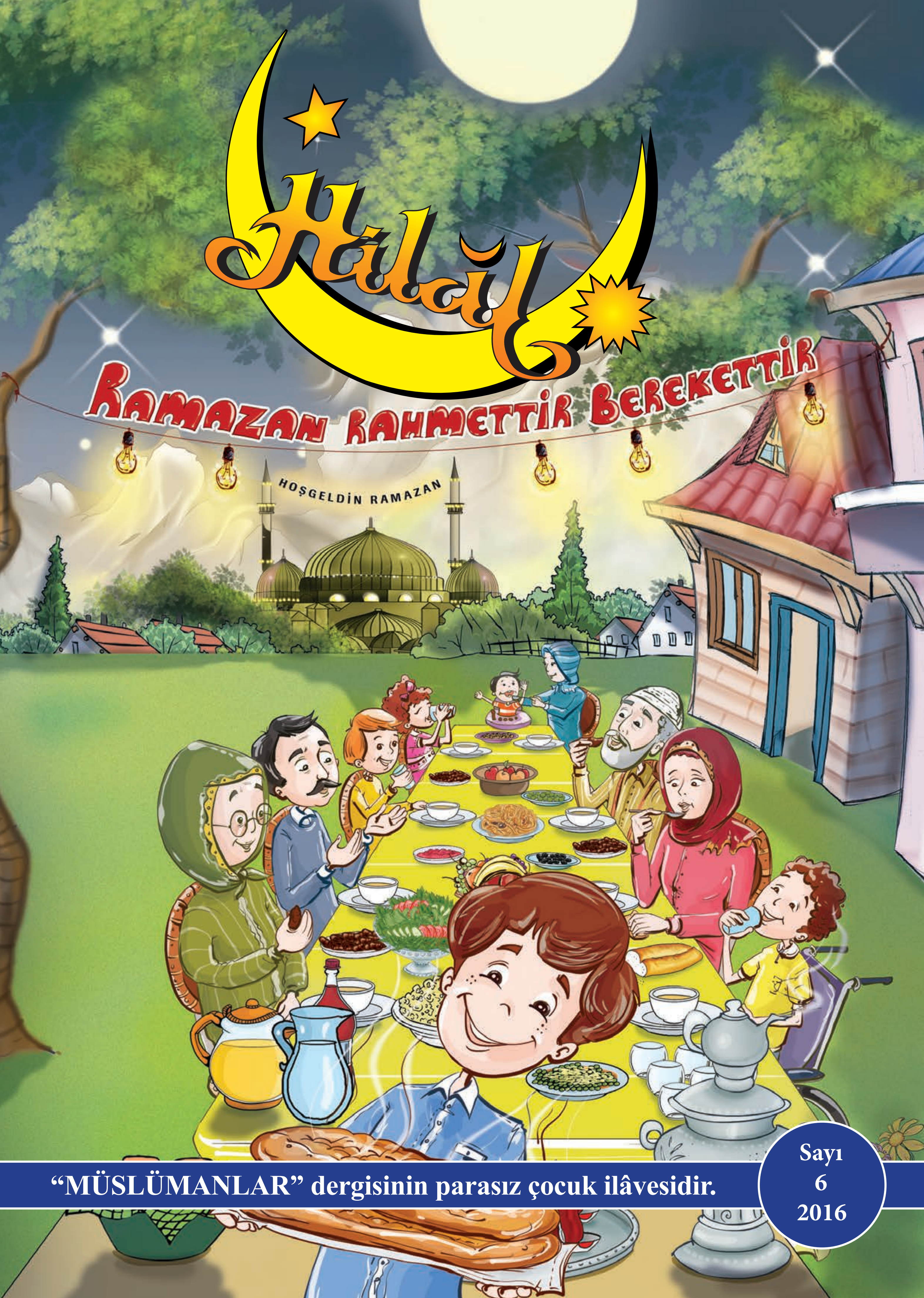

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin parasız çocuk ilâvesidir.

Sayı
6
2016

UZUN, ÖLÜMLÜ BİR YOL

Baba, daha eve gitmeyecek miyiz? diye kızkardeşim babama sordu.

Hayır, kızım! dedi babam. Biz artık kendi evimize dönemeyeceğiz. Orası yıkıldı, bomba düştü üstüne. Simdi uzak yerlerde kendimize bir başka ev arayacağız!

Ama ben acıktım, baba! diye kızkardeşim şikâyet etmeye devam etti.

Biraz daha sabret, kızım. Kafileden insanlar durdukları zaman biz de duracağız ve size ekmek vereceğim.

Onlar durmuyor ki, baba, hep yürüyorlar. Nereye gidiyoruz böyle, baba?

Bir başka memlekete, kızım. Artık orada yaşayacağız. Okula orada gideceksin. Yeni arkadaşların olacak. Sizin okul da yıkıldı...

Babam hem yürüyor, hem de omuzları üstüne bindirdiği kızkardeşimin sorularını cevaplandırıyordu. Bu sorular beni de ilgilendiriyordu ama babama sormaya, onu yormaya cesaret edemiyordum. Sadece onun elinden tutunmuş, yürüyordum. Artık kaç gün yürüdüğümüzü unuttum, fakat evimizi nasıl bıraktığımızı hatırlıyorum..

O sabah babam alelacele eve geldi, belgelerini aldı, gidip bankadan paralarını çekti. Anama? "Hazırlanın, gidiyoruz!" dedi. Anam "Nereye?" diye bile sormadı. Sadece en gerekli eşyalarımızı iki arka çantasına doldurdu. Bizi güzelce giydirdi. Birazdan babam da geldi. "Dışarıda bir araba bekliyor!" dedi. Bindik. Arabaya biner binmez hareket ettik. Tam bu esnada bizim evin üzerine bir roket düştü, uzaktan evin çöktüğünü gördük...

Bir gün, bir gece sonra şoför bizi arabadan indirdi. "Ben buraya kadardım. Buradan öte kendinize yol arayın!" dedi. Babam, şoförün parasını verdi, gitti. Biz ne yapacaktık? Babam: "Hudut, bu tarafta olacaktır. Oraya doğru yürüyeceğiz!" dedi. Hızlandık. Akşama kadar hep yürüdük. Akşam oldu. Babam kuytu bir yer buldu. Altımıza kuru yapraklar, otlar döşedik. Anam üzerlerine bir battaniye serdi. Oraya yattık. İyice yorulmuştuk. Yatarken daha uyumuşuz. Sabah güneş doğmazdan önce babam bizi uyandırdı. Anam elimize birer dilim ekmek verdi. "Hem yiyin, hem yürüyelim!" dediler.

Öğleye doğru kalabalık insanlar gördük. Babam: «Hudut burası olacak!» dedi. Birkaç vakit sonra biz de o kalabalığa karıştık. Onlar nereye giderse biz de onlarla beraber gidiyorduk artık. Zaman zaman üzerimizden uçaklar geçiyordu. Önce kimse aldırmıyordu bunlara. Fakat bir defasında üstümüzden geçerken büyük bir uçak birkaç bomba attı. İşte o bombaların patlayışından beri kulaklarım sağır. Fakat kızkardeşim sağ değil. Uçağı duyunca bütün insanlar yere yatmıştı. Biz de yattık, fakat bomba o kadar tez patladı ki, babamın omuzlarındaki kızkardeşim havaya uçtu. Sadece kırmızı eteğini yerde sürünürken gördüm.

Artık üç kişi kalmıştık. Üçümüz de çok ağladık kızkardeşime. Fakat kalabalık yoluna devam ettiği için gözyaşlarımızı silerek biz de yürüdük. Gide gide bir yere vardık, herkesler durdu, biz de durduk. Dediler ki, burası başka memleket. Sonra birtakım polisler geldi. Onlar başka dil konuşuyorlardı. Ne dediklerini anlamıyorduk. Bizi otobüslere bindirdiler, deniz, kıyısında bir yere indirdiler. Babam otobüsü ödedi. Ben ilk defa deniz görüyordum. Hiç sevinemedim ona. Orada kaç gün kaldık, bilemiyorum. Bize biraz su, biraz yiyecek veriyorlardı.

Sonra iki küçük gemi geldi, bizi bindirdiler. Az sonra denizin ortasındaydık. Dolayımızda hiç bir şey görünmüyorduk. O gece hemen hemen hiç uyumadık. Motorun gürültüsüne, dalgaların sesine hiç alışamadık. Sabaha karşı karanlıkta gemiler bir ışık yanında durdu. Bizi tekrar indirdiler. "Burası başka memleket!" dediler. Olduğumuz yerlere oturduk. Ben daha oracıkta uyuyakalmışım...

Sabah oldu. Kalabalık kalkıştı, biz de kalktık. Yürüdük, yürüdük, bir polis karakolu önünde durduk. Oturuştuk. Ayaküstü duramıyorduk. Başka polisler geldi, bizi barakalara yerleştirdiler. Yorgunluktan derhal uyumuşum. Uyandığım zaman bir hemşire kadın üçümüzü doktor yanına götürdü. Bizi muayene ettiler. Orada ilk defa duyduğun kelimeyi belledim: "Dobre!" Sonradan öğrendim ki, "iyi" demekmiş.

İşte biz Bulgaristana böyle geldik. Ben bu yıl üçüncü sınıfta okudum. Artık oldukça Bulgarca konuşuyorum. Arkadaşlarımla top oynuyoruz, anlaşıyoruz. Yakında okul tatil olacak. Notlarımı merak ediyorum. Matematikten korkum yok. Hesap, burada da hesap. Bulgarcadan kaç alacağımı merak ediyorum. Bu yıl olmasa bile gelecek yıla alâdan aşağıya kalmamaya çalışacağım. Zira ben önceki okulda okurken sınıfımızın birinci öğrencisiydim.

İngilizce öğretmeni olduğu için anam kamptaki çocuklara İngilizce okutuyor. Babam, kendi mesleğine göre bir iş bekliyor. Ben mahalledeki arkadaşlarla top oynuyorum. Onlar artık adımı öğrendiler. «Münir, vur! Munir, ver!" diye beni çağırıyorlar.

İsmail A. ÇAVUŞEV

Naciye **BEYZA**

Okumanın Önemi

Okumak, insan için en etkili öğrenme yoludur. Başarılı ve güçlü bir toplum olabilmemiz için okumamız gerekiyor. Çünkü insan beyni okuyarak beslenir ve bilgileri güçlenir. Okuyan insanların olaylara karşı farklı bakış açıları vardır. Kelime hazineleri geniştir.

Okumanın yaşı ve zamanı yoktur. İnsan isteği her zaman okuyabilir. Yeter ki okumayı gönülden arzulasın. Birileri istedi diye, ya da okumuş olmak için kitap okunmamalıdır. Okuma isteği öncelikle insanın kendi içinde olmalıdır. Okumak için illaki ansiklopediler gerekmez. Bazen bir cümle dahi o kadar çok şey anlatır ki insana.

Okuyan insanların kelime hazineleri geniş olduğu için; konuşurken, yazarken veya olayları anlatırken zorlanmazlar. İnsan okuduğu her kitaptan ya da yazıdan bilgi havuzuna yeni kelimeler ekler. Bilgi havuzumuzu doldurmak bizim elimizdedir.

Okuduğumuz kitaplar sayesinde ba-

zen uçan bir halıya biner, bilmediğimiz diyarlara yolculuk ederiz. Bazen yeni arkadaşlarımız olur, onlarla hüzünlerimizi, mutluluklarımızı paylaşırız. Tarihimizi okurken geçmişin üzücü olaylarını değiştirmeye gücümüz yetmese de geleceğimizi edindiğimiz bilgi ve tecrübelerle daha güvenli zeminler üzerine inşa ederiz.

Kitaplar bizim yaşam haritamızdır. Hayatın içindeki her şeyi, dağları, denizleri, gezegenleri; böcekleri, çiçekleri okumak ve incelemek sayesinde kitaplardan öğreniriz. Onların kılavuzluğunda ilerleriz.

Kitap okumak beyin gelişimimiz için çok önemlidir. Okurken genelde beynimizin her iki lobu koordineli bir şekilde çalışmak zorundadır. Beynimizin sol lobu tarafından takip edilen ve kavranan sözel kavramlar, sağ lob aracılığı ile yorumlanır, tasvir edilir, şekil kazanır. Sonuçta yeni düşünceler ortaya çıkar. Beyin, okuma, araştırma, düşünme, işlem yapma ve problem çözme ile zorlandıkça gelişen bir organımızdır. Böylece beynimiz, uzun yıllar genç kalacak ve üretken olacaktır.

Kitap okumanın dersleri anlamaya katkısı vardır. Okuyan ve okudukların çok iyi değerlendirebilen öğrenciler diğer öğrencilere göre daha başarılı olurlar. Soruları yorumlama ve anlama kabiliyetleri gelişir. Kitap okuyan çocukların düşünceleri, diğer çocuklara göre çok daha zengin olur. İletişim ve etkileşim kapasiteleri artar.

Başta kendimize, ailemize, çevremize ve bütün insanlara faydalı olabilmek için okumak ve öğrenmek zorundayız. Bilgili, kültürlü, hoşgörülü ve anlayışlı insanlar olaylara daha anlamlı bakar, daha uzlaşmacı olur. Böyle insanlar her zaman başarılı, huzurlu ve mutlu olurlar. Bu sayede topluma huzur gelir. Bilgisiz ve eğitimsiz insanlar daha çok suç işler. Bir ülkenin gelişmişlik düzeyi eğitimli insan sayısıyla ölçülür.

Rabb'imizin Kur'an-ı Kerim'deki ilk emri "Oku"dur. Bilgi'nin kaynağı okumak ve araştırmaktır. Her gün 'bir satır' , 'bir kelime' de olsa ilerlemektir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.): *"İki günü birbirine eşit olan zarardadır."* buyurmuştur.

Bilginiz ve sevginiz daim olsun!...

Mustafa AKGÜN

Enes'in Çocukluğu

Gayrı hicret zamanı gelmişti. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Hazreti Ebu Bekir'le beraber Mekke'den ayrılmıştı. Doğup büyüdükleri vatanlarından ayrılıp gitmişlerdi.

Günlerce süren yolculuktan sonra Medine'ye varmışlardı. Medine halkı sevinç içindeydi. Çünkü Kâinatın Efendisi Medine'yi şereflendiriyordu. Çocuklar içinde Enes de vardı. O da sevincinden coşup koşuyordu.

Medine, sinesini şanlı Peygamber'e açmıştı. Nurlu Medine'de en sürurlu gündü bu gün.

Herkes bayram ve düğün ediyordu.

Çocuklar çağrışıyordu:

"Rasûlullah geldi!...Rasûlullah geldi!..."

Küçücük kızlar defler çalıyordu.

Kadınlar şiir söylüyor, şarkı okuyorlardı.

Çocuklar, büyükler, yaşlılar herkes sevinç içindeydi. Kadın, erkek herkes sevinçten uçuyordu.

Şimdi dillerde o meşhur şarkı vardı:
Veda'dan doğdu bak ay üstümüze
'Nimet-i uzma' hamd, gerekir bize.
Sen bu şehre şeref verdin, şan verdin
Ey Sevgili... Ey Sevgili... Hoş geldin.
Güneşsin, aysın onlara nur veren
Süreyyâ da hep nur alıyor Sen'den.

Peygamberimiz (s.a.v.)'e, bu kutlu misafire pek çok kimse bir hediye vermek istiyordu.

Küçük Enes'in annesi Ümmü Süleym fakir bir kadındı. Enes'ten başka bir varlığı yoktu. O da Peygamber Efendimiz'e hediye vermek istiyordu. Ama verecek bir şeyi yoktu.

Oğlunu, Enes'ini alıp Rasûlullah'ın yanına geldi.

"Yâ Rasûlallah..." dedi. "Sana oğlumdan başka verecek bir hediyem yoktur. Oğlum sana hediyemdir. Lütfen kabul et."

Peygamberimiz bu işten çok memnun kaldı. O masum, küçücük Enes'i yanına aldı. Onu sevdi, okşadı.

Enes'in başına devlet kuşu konmuştu. Gayrı ömrü Rasûlullah'ın yanında geçecekti.

Bir fâni için ne büyük bir devletti bu!...

Enes büyüyecek Peygamberimiz'den hadisler rivayet edecekti.

Rasûl-i Ekrem Enes'e, 'Yavrucuğum!' diye hitap ederdi çoğu zaman. Bazen 'İki kulaklı!' diye takıldığı da olurdu.

Rasûl-i Ekrem'in vefatından sonra onu çok özlerdi Enes. Huzuruna çıkıp, "Yâ Rasûlallah! Küçük hizmetkârın geldi." demeyi çok arzu ederdi.

İlmi çok genişti. Zengindi de.

Peygamberimiz onun için; "Ey Allah'ım! Enes'i mal ve evlat ile rızıklandır ve ona verdiğin şeyleri bereketlendir." diye dua etmişti.

Enes (r.a.): "İşte bu dua sebebiyle ben malca Ensar'ın en zenginlerindenim." diyordu.

Ali BÜYÜKÇAPAR

Beyyine Suresi

Beyyine Kur'an-ı Kerim'in 98.suresidir, 8 ayettir ve Medine döneminde indirilmiştir.

Allah'ın dini barış ve esenlik olan İslâm'dır. Kelime anlamı huzur olan Müslümanlığın temel kuralları hiçbir zaman değişmemiştir.Bu da Allah'a kulluk ile insanlığa ve bütün yaratıklara hizmetle kendi anlamını bulmuştur.

Merhamet ve adaletle ortaya çıkan bu din tevhit temelleri üzerine kurulmuş ve insan onuru hep yüce tutulmuştur.

Kitaplı olmak erdemdir!

Yahudiler Tevrat, Hristiyanlar da İncil'e inanan insanlardı. Sözde hayatlarına bu kitaplar yön veriyor yakın bir zamanda da bir peygamber geleceğini söylüyorlardı.

Allah, Hazreti Muhammed (s.a.v.)'i peygamber olarak seçti.

Eski din mensupları buna şaşırdılar.Sanki Allah'ın dinini kendileri yönlendiriyormuş gibi hareket edip Hazreti Muhammed (s.a.v.)'in peygamberliğini kabul etmediler.

"Ehli kitap ancak kendilerine o açık kanıt geldikten sonra ayrılığa düştüler." (98/Beyyine, 4)

Peki, bu niye oldu?

Tevhit inancı, İslâm'ın getirdiği yenilikler, "tutuculuk, fanatizm ve çıkar hesapları olan o din mensuplarının" İslâm'a girmelerine engel oldu. *"Hâlbuki onlara Allah'a kulluk etmeleri, Hanifler olarak O'na yürekten inanıp boyun eğmeleri, namaz kılmaları ve zekât vermeleri emredilmişti. Doğru din de işte budur."* (98/Beyyine, 5)

Namaz ve zekât...

Namaz ile zekâtın birlikte anılması çok düşündürücüdür. Dinimiz dünya için olup ahiret mükâfatına da vesiledir.

Allah'ın rızası İslâm'dadır ve Allah katında din sadece Müslümanlıktır.

Allah'ın hoşnutluğu çok büyük bir saadet, anlamlı bir onurdur. Firdevs Cennetlerinde buluşmak yüreğimizin muştusu gönlümüzün arzusudur.

bil-bul-çöz

Arkadaşlar,
iki resim
arasındaki
7 farkı
bulabilir misiniz?

Aşağıdaki gölgeler
arasından,
bozayının siluetini
bulabilir misiniz?

Съединете
цифрите
последователно

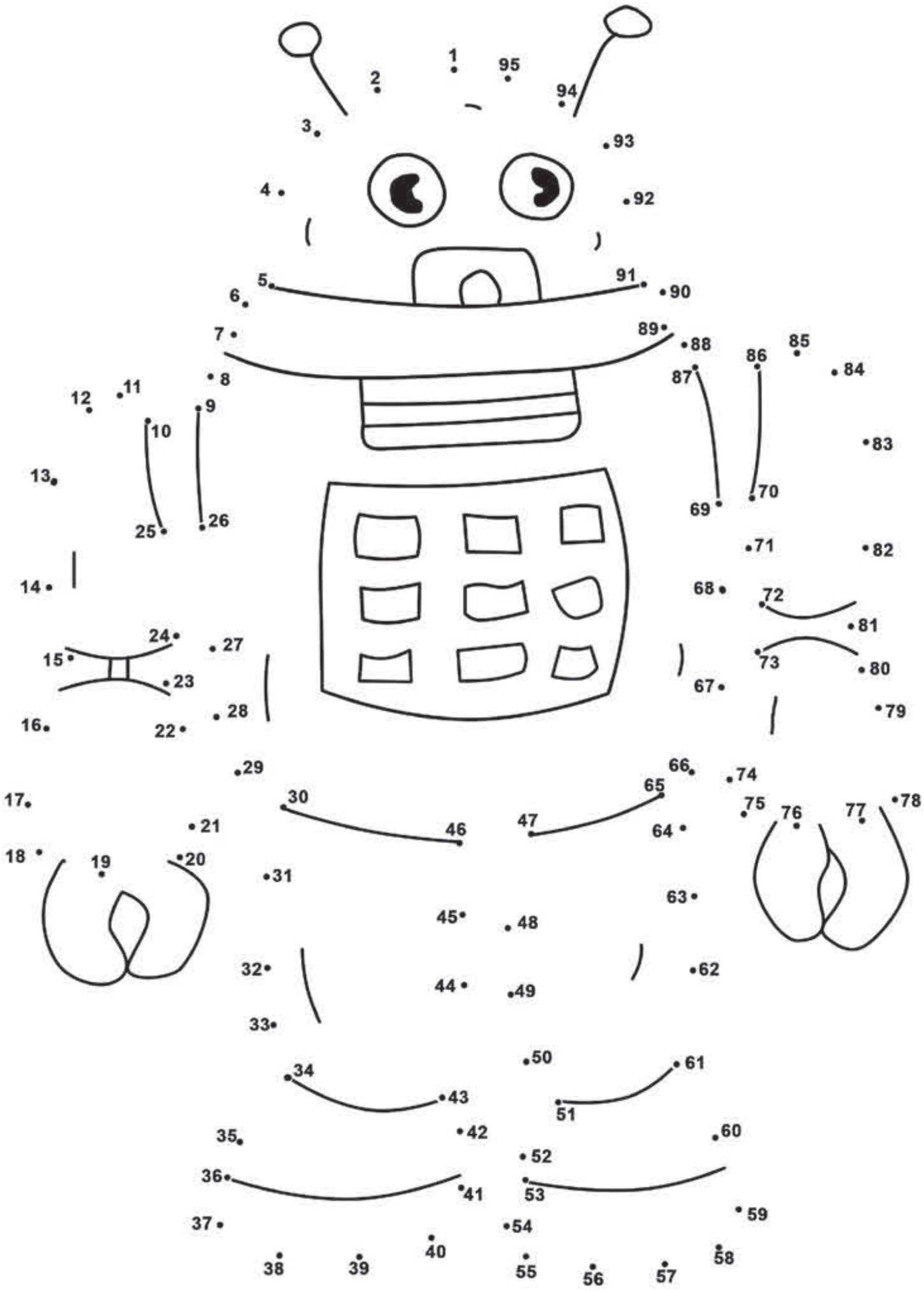

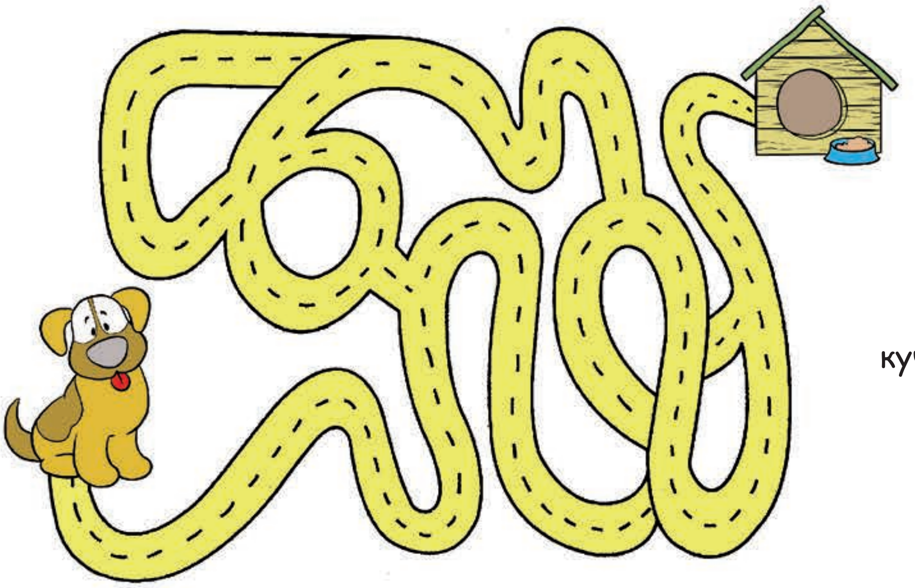

Може ли да
помогнете на
кученцето да намери
къщичката си

Беше дошло време за преселение. Нашият Пейгамбер /с.а.с./ заедно с Хз. Ебу Бекир напуснали Мекка, родното им място, където израснали и живяли до този момент.

След дълго и изморително пътуване стигнали в Медина. Народът на Медина ликувал в радост, защото пейгамберът ги бил прославил. Сред множество посрещачи имало и много деца. Енес бил един от тях. Той също се радвал заедно с всички хора. Медина цялата била разтворила крила и посрещала изключителни гости. Това бил най-щастливият ден за Пресвятата Медина.

Всички, мало и голямо, празнували и се веселили.

Отвсякъде се чували детски викове: «Расулюллах дойде!.. Расулюллах дойде!..» Малки момиченца свирели кръшни мелодии. Жените пеели, декламирали стихове. После подхващали онази най-известната песен:

„Над нас изгря луната с радост,
Ти нашия град прослави с мъдрост.
О, скъп наш гост, о скъп наш гост!»

Мнозина искали да поднесат някакъв подарък на Пейгамбера ни, на този излъчващ светлина и щастие човек. Майката на малкия Енес също искала да подари нещичко. Но тя била бедна жена. Все пак хванала за ръка Енес, приближила се до Расулюллах и му рекла:

„Я Расулюллах, освен сина си нямам нищо друго, с което да ви даря! Приемете го като дар за вас. Моля ви!»

Нашият Пейгамбер много се учудил на това предложение. Той взел малкия Енес при себе си, погалил го, зарадвал му се. Така на Енес му се усмихнало щастието. Отсега нататък дните му щели да минават при Расулюллах. Това било неочаквана награда за една майка и нейния син. С годините Енес щял да израсне и чуе различни предания от Пейгамбера ни. Расулю Екрем към Енес се обръщал с думите: «Моето момче!», понякога шеговито му подхвърлял: «Клепоушко!“

След смъртта на Расулю Екрем Енес много често с мъка си спомнял за него. Често му се искало да се изправи пред него и да му каже: „Я, Расулюллах, яви се малкият ви слуга!»

С годините Енес поумня, забогатя. За него Пейгамбера ни се молел: «Аллах, мой, дай на Енес богатства и синове!» Затова Енес казвал: «Поради тази негова молитва аз съм един от най-богатите хора сред енсара“.

ДЕТСТВОТО НА ЕНЕС

чрез нея се запознаваме с някой нов другар, с когото споделяме нашите радости, постижения, проблеми. А когато четем историята, съпреживяваме онези хора, които са изпитали много тежки моменти. Така трупаме знания и опит, въз основа на които изграждаме нашия живот върху много по-здрави и сигурни основи.

Книгите са карти на нашия живот. Именно от книгите научаваме нещата от живота, за планините и моретата, за планетите, за далечните градове и народи, за растенията и животните непознати за нас. Четенето на книги е изключително важно за развитието на мозъка ни. По време на четенето и двете мозъчни полукълба работят координирано. Думите и понятията, които се възприемат от лявото полукълбо на мозъка се обмислят и коментират от дясното полукълбо и придобиват форма. В резултат на това се появяват нови идеи и мисли. Благодарение на четенето, решаването на задачи се развива мисленето и изследването. Мозъкът е орган благодарение на това остава дълго време млад, свеж и производителен.

Четенето на книги улеснява разбирането на уроците в училище. Онези ученици, които четат допълнителни книги и умеят да ги преценяват биват по-успешни спрямо другите ученици. При тях се развива умението да схващат, да обсъждат и да коментират въпросите. Онези ученици, които четат имат по-богата мисъл спрямо другите, по-добре умеят да влязат в контакт с останалите хора.

И за да бъдем по-полезни преди всичко за себе си, за семейството и близките си, за околните и цялото човечество, ние трябва да четем и да се образоваме. По такъв начин ще усвояваме многовековния опит на предишните поколения, които са описани в книгите. Освен това, знаещите, културните, разбраните и толерантните хора гледат по-различно на събитията и явленията; с тях по-може да се споразумява. Такива хора винаги биват щастливи и благополучни. Чрез тях обществото живее благополучно и щастливо. Невежите и необразованите хора извършват повече престъпления, създават допълнителни грижи на своите близки и на обществото, в което живеят. Степента на развитост на една държава се определя по броя на образованите хора.

Първата повеля на Създателя в Коран-и Керим е: «Чети!» Изворът на знанието е четенето и търсенето. Затова всеки ден трябва да се научи по някоя дума, да се прочете поне една страница. Не напразно нашият Пейгамбер е повелил: «На когото двата му деня са еднакво преминали, той е ощетеният. Бъдете знаещи и обичащи!»

Наджие БЕЙЗА

ЗНАЧЕНИЕ НА ЧЕТЕНЕТО

Четенето е най-полезният и пряк начин за научаване на нещата. За да бъдем силно и успешно общество, трябва много да четем, защото човешкият мозък се развива благодарение на четенето и познанията укрепват. Хора, които непрекъснато четат имат различен поглед върху нещата. С всяко четене те обогатяват речниковия си фонд.

За четене няма определена възраст и време. Човек може да чете винаги когато пожелае, стига това негово желание да е от сърце. За четене не е необходимо да имате непременно енциклопедии. Понякога дори само едно изречение може да ви каже много неща.

Тъй като онези хора, които четат знаят много думи, тоест, имат богат речник, затова когато говорят пишат или описват събитията не се затрудняват, намират бързо подходящата дума. Човек от всяка книга, списание или статия научава нещо. Това не са само отделни думи, но и познания за събитията, явленията и живота. А това зависи от нас.

Благодарение на книгите, които четем понякога се качваме на някой килим и пътешестваме към непознати за нас страни. Друг път

Сура Беййине е 98-ата сура от Корана и се състои от 8 айета. Тя е низпослана по време на пребиваването на Пейгамбера ни в Медина.

Ислямът е Аллахова религия и означава мир, благополучие и здраве.

Никога основните правила на исляма не са се променяли. Това от своя страна се изразявал в служение на Аллах и човечеството и на всички останали твари.

Нашата религия, който се появила благодарение на милостта и състраданието и справедливостта е изградена на основата на вярата в единния Аллах като човешкото достойнство винаги е било високо ценено.

Доблестната ни религия е основана на Книга. Тя се нарича Коран.

Евреите вярват в Теврат /Тора/, а християните на Инджил /Евангелие/. Те се ръководеха съгласно тези свои книги, които предричаха, че скоро ще се яви нов пейгамбер. Аллах избра Хз. Мухаммед /с.а.с./ за пейгамбер измежду хората.

Представителите на другите религии много се учудили на това. Те не пожелали да приемат Хз. Мухаммед за пророк. Тъй като смятаЛИ едва ли не, че те насочват Аллаховите религии.

„И дарените с Писанието се разединиха едва след като при тях дойде ясният знак“. /Беййине, 4/

Защо се случи това?

Вярата в единния Аллах, новостите, които донесе исляма попречиха на онези религиозни дейци, които бяха обхванати от консервативност, фанатизъм и лични интереси да не приемат исляма.

„И бе им повелено да се покланят единствено на Аллах, предани Нему в религията, правоверни и да отслужват молитвата, и да дават милостинята зекят. Това е истинската религия“. /Беййине, 5/

Ali BÜYÜKÇAPAR

СУРА БЕЙЙИНЕ

ко. - След малко и ние се смесихме с навалицата. Накъдето вървяха те, вървяхме и ние. От време на време над нас прелитаха самолети. Отначало никой не им обръщаше внимание. Но последния път се зададе много голям самолет и докато прелиташе над нас, хвърли няколко бомби. Оттогава ушите ми бучат и не чувам добре. Но най-лошото беше, че загубихме сестричката ми. Когато чуха шума на самолетите, хората легнаха на земята. Ние също легнахме, но бомбата толкова бързо и силно гръмна, че сестричката ми хвръкна във въздуха. Видях само червената й поличка да се вее над земята... Много плакахме за нея. Вече останахме трима. Тъй като хората се изправиха и тръгнаха, тръгнахме и ние. Бършехме сълзите си и вървяхме...

Вървяхме що вървяхме, по едно време колоната спря. Спряхме и ние. Казаха, че сме пристигнали в друга държава. После дойдоха полицаи, които говореха друг език. Ние не ги разбирахме. Качиха ни на едни автобуси и ни закараха до брега на морето. Аз за пръв път виждах море. Някак не можах да се зарадвам. Татко плати за автобуса. Колко дена останахме там, не помня. Даваха ни по малко хляб и храна...

Привечер пристигнаха два малки кораба и ни качиха на тях. Скоро се озовахме насред морето. Наоколо не се виждаше нищо. Същата вечер почти не спахме. Не можехме да свикнем с шума на моторите и вълните. Призори, още по тъмно, корабите се насочиха към малка светлинна. Казаха да слезем и ние слязохме. Това беше друга държава. Седнахме на земята и със самото сядане пак съм заспал.

Когато се разсъмна хората се наскачаха. Станахме и ние. Тръгнахме. Вървяхме що вървяхме и изведнъж се озовахме пред едно полицейско управление. Отново седнахме, защото не можехме да стоим на краката си. По едно време дойдоха някакви полицаи и ни разпределиха по бараки. Влязохме и аз легнах. Когато се събудих, някаква медицинска сестра ни заведе при лекар. Прегледаха ни. Тогава за пръв път чух думата, която запомних: «Добре!» После научих какво означава тя.

Така пристигнахме в България. Тази година учих в трети клас. Вече говоря малко български. С моите другарчета в класа ритаме топка. Много добре се разбираме. Скоро ще ни пуснат във ваканция. Интересува ме какви ще бъдат оценките ми. От математиката не се страхувам. И тук и там смятането все е едно и също. Искам да зная колко ще имам по български. Ако тази година не успея, догодина обещавам да стана отличник. Защото в другото училище бях отличник на класа ни.

Тъй като майка беше учителка по английски, сега преподава английски на децата в лагера. Татко все още чака да му посочат някаква подходяща на професията му работа. Аз след уроците играя топка в махалата. Децата вече знаят името ми. Викат ми: «Мунир, ритай!..Мунир, дай насам!..»

Исмаил А. ЧАУШЕВ

ДЪЛГО И МЪЧИТЕЛНО ПЪТУВАНЕ

- Татко, няма ли да си ходим вкъщи? - попита сестричката ми.

- Не, няма, моето момиче. Вече няма да можем да живеем в нашата къща. Тя е разрушена от бомбата. Сега ще си търсим нов дом някъде далече...

- Но аз съм гладна, татко - продължаваше да се оплаква тя.

- Потрай още малко, момичето ми. Когато колоната спре, ще спрем и ние. Тогава ще ви дам да си хапнете.

- Но те не спират, татко. Все вървят и вървят... Къде отиваме така?

-В друга страна, моето момиче. Вече ще живеем там. Там ще ходиш на училище. Защото и училището ви е разрушено...

Татко вървеше и отговаряше на въпросите на сестра ми. Те интересуваха и мене, но аз не исках да го изморявам допълнително, тъй като той носеше на раменете си сестричката ми. Бях го хванал само за ръката и кротко вървях. Вече кой пореден ден вървяхме - не помня, но още си спомням как си тръгнахме от къщи.

Същата сутрин татко се прибра разтревожен, взе едни документи и изтича да изтегли пари от банката. На тръгване заръча на мама: «Пригответе се! Отиваме!.. «Майка дори не попита къде ще вървим. Събрахме най-необходимите неща в две раници. Майка ни облече здраво. Подир малко се върна и баща ми: «Бързо! Долу ни чака кола!» - каза той. Слязохме, качихме се и шофьорът моментално тръгна. Тъкмо в този момент над нашата къща падна ракета. Отдалеч само видяхме как тя рухна...

След едно денонощие шофьорът спря и каза: «Аз съм дотук! Оттук нататък вие ще продължите без мене!» Татко извади пари и му плати. Какво щяхме да правим сега?

- Границата трябва да е в тази посока! -рече баща ми. - Ще вървим натам.

Тръгнахме, вървяхме цял ден. Когато взе да се свечерява, баща ми избра едно затънтено място. Застлахме сухи листа и трева. Майка просна едно одеяло отгоре и легнахме. Бяхме се изморили много. Моментално съм заспал. Сутринта, преди още слънцето да е изгряло, татко ни събуди. Майка ни даде по една филийка хляб. „Хем яжте, хем пък да вървим!"

Към обяд в далечината видяхме много хора.

- Това трябва да е границата! - рече тат-

Безплатно детско приложение на сп. “МЮСЮЛМАНИ”

Брой
6
2016